

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 3605 van 13 november 2007
in de zaak XIVde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Afghaanse nationaliteit, op 16 augustus 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. CAPIAU en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.

Over de feitelijke gegevens van de zaak.

- 1 Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 22 december 2003, verklaart er zich een eerste keer vluchteling op 23 december 2003. Op 4 maart 2004 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Op 19 april 2007 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.
- 2 De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers tweede asielaanvraag bij beslissing van 1 augustus 2007, verstuurd op 2 augustus 2007.
- 3 De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag kunnen als volgt worden samengevat: verzoekers vader zou lid geweest zijn van de Watan-partij en zijn familie zou hierdoor problemen hebben gekregen met de Mudjaheddin. Ten tijde van de Taliban zou verzoeker éénmalig met hen meegevochten hebben. Verzoeker zou later een relatie begonnen zijn met de dochter van een Taliban-commandant maar haar familie zou niet in een huwelijk toegestemd hebben vanwege het Watan-verleden van verzoekers familie. Verzoeker zou naar Iran gevlucht zijn, maar daar gezocht zijn door de familie van het meisje. Op 4 maart 2004 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielaanvraag alsook omdat zijn asielmotieven geen uitstaans hebben met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Op 19 april diende verzoeker een tweede asielaanvraag in en verklaarde nog steeds dezelfde problemen te hebben met de vader van het meisje.
- 4 De bestreden beslissing hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - de door verzoeker aangehaalde nieuwe elementen vermogen geenszins de reeds eerder vastgestelde appreciatie van zijn asieldossier te herstellen;
 - er rijzen verdere vragen aangaande de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas;
 - verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af aangaande het meisje met wie hij wenste te huwen;
 - wat betreft verzoekers vrees om als talib te worden aanzien en naar Guantanamo Bay te worden gezonden, wordt het volgende opgemerkt: verzoeker haalde aan dat alle mensen in de buurt wisten dat hij voor hen had gewerkt, hij was niet de enige die gerekruteerd werd en hij weet niet te zeggen wat er gebeurd is met de andere mensen die verplicht werden gerekruteerd door de Taliban.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

- 1 Verzoeker stelt te voldoen aan de criteria van de Conventie van Genève en betwist een drietal argumenten uit de bestreden beslissing.
- 2 De beweringen van verzoeker zouden ongeloofwaardig overkomen omwille van het beweerd feit dat hij de commandant die hem vervolgt initieel benoemde als A.H. en later als U.H. Verzoeker stelt via verschillende media vernomen te hebben dat A.H. alias U.H. momenteel regeringsfunctionaris is voor de Moedjaheddin en acht het bijzonder aannemelijk dat deze commandant, die voorheen de zijde van de Taliban gekozen had, bij de machtswisseling zijn keuze voor het regime van de Moedjaheddin kracht heeft willen bijzetten door een naamsverandering te ondergaan.

- 3 De Raad stelt vast dat verzoekers uitleg aangaande de naamsverandering slechts om pure speculatie gaat die geenszins bewezen wordt. Indien het effectief om één en dezelfde persoon zou gaan, dan mocht van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij tijdens zijn opeenvolgende gehoren reeds melding gemaakt zou hebben van de alias(sen) van de commandant.
- 4 Verzoeker merkt omtrent de tegenstrijdigheden in zijn beweringen aangaande het meisje, A., op dat in de bestreden beslissing niet duidelijk tot uiting komt waarin deze beweerde tegenstrijdigheden dan wel zouden bestaan. Verzoekers verklaring dat A. sinds haar kindertijd verloofd was met haar neef is perfect verenigbaar met verzoekers latere verklaring dat A. pas twee weken na verzoekers huwelijksaanzoek van haar vader vernam dat ze met haar neef zou moeten huwen aangezien het gebrek aan enig recht op inspraak van Afghaanse vrouwen inzake huwelijkse aangelegenheden notoir is en het dan ook geen verwondering hoeft te wekken dat A. niet op de hoogte was van haar verloving met haar neef. Het feit dat verzoeker niet op de hoogte is van de huidige situatie van het meisje is ook helemaal niet tegenstrijdig met zijn eerdere verklaring dat de neef haar weigerde te huwen omwille van haar relatie met verzoeker. Hij kan immers niet met zekerheid zeggen of de neef deze weigering ook geëffectueerd heeft, laat staan te zeggen wat de huidige situatie is waarin het meisje zich bevindt. Dat verzoeker geen zekerheid kan scheppen over het feit of het meisje nog broers dan wel zussen heeft, laat staan wat hun namen zijn, kan als alleenstaand argument geen reden zijn om het vluchtrelaas van verzoeker in twijfel te trekken.
- 5 De verwerende partij merkt terecht op dat, wat betreft verzoekers bewering dat de vermelde tegenstrijdigheid omtrent zijn vriendin A. niet duidelijk tot uiting komt, de bestreden beslissing moet gelezen worden als een geheel en niet als van elkaar losstaande argumenten. Met betrekking tot dit argument vermeldt de Commissaris-generaal eveneens dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat A. twee broers had en geen zussen (CGVS 1e AA, p.15), terwijl hij bij zijn tweede aanvraag beweerde dat A. een jongere zus had, Z. genaamd. Bovendien kende verzoeker de namen van haar broers niet (CGVS 2e AA, p.10). Ook kon hij niet aangeven wat de actuele situatie van A. is en heeft hij geen idee of ze effectief gehuwd is met N.U. (CGVS 2e AA, p. 5). Ten slotte merkte de Commissaris-generaal terecht op dat het merkwaardig blijft dat verzoeker de familienaam van N.U. niet kende en enkel vermoedt dat deze R. is (CGVS 2e AA, p.13). De Raad stelt vast dat verzoekende partij ten aanzien van deze laatste vaststellingen geen enkel verweer voert, waardoor deze ongeloofwaardigheden eveneens onverminderd overeind blijven.
- 6 Verzoeker kan geen uitsluitel geven betreffende de vraag wat er met de andere mensen gebeurd is die verplicht werden gerekruteerd door de Taliban en hij stelt dat dit geen afbreuk doet aan zijn gegronde vrees vervolgd te worden wegens het vermeende feit dat hij talib zou zijn.
- 7 De Raad stelt vast dat verzoeker verklaard heeft niet de enige te zijn die gerekruteerd werd door de Taliban. Gelet op het belang van dit feit in verzoekers asielrelaas - hij vreest namelijk naar Guantanamo Bay gestuurd te worden - mag verwacht worden dat hij zich informeert over de personen die zich in een gelijkaardige situatie bevonden. Het feit dat verzoeker zich hierover niet informeerde doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid, minstens dient de beweerde vrees van verzoeker ernstig gerelativeerd te worden. Verzoekers vrees is bovendien louter speculatief aangezien hij geen concrete persoonlijke bedreigingen aanvoert wegens zijn vermeende banden met de Taliban. Verzoeker bleek evenmin in staat om wel bewijzen aan te brengen van de

beweerde vervolging van de commandant en zijn mannen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen worden afgeleid.

- 8 De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (HATHAWAY, J.C., The law of refugee status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient er een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54). Dit is in casu niet het geval. De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd: naast een uiteenzetting van zijn vluchtrelaas bevat ze overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.
- 9 In acht genomen wat voorafgaat kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 1 Verzoeker stelt in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming aangezien er immers zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, vanwege dat risico, wil stellen. Verzoeker verwijst in dat verband naar het door verweerder aangehaalde rapport van het UNHCR, evenals naar de door verweerder aangehaalde research van CEDOCA en naar het algemeen reisadvies dat door de Belgische federale overheid wordt gegeven (stuk IV) waaruit ontegensprekelijk blijkt dat de situatie in gans Afghanistan gekenmerkt wordt door onveiligheid.
- 3.2 De Raad stelt vast dat diverse rapporten wijzen op het toenemend geweld tussen opstandelingen en overheids- en coalitietroepen, zelfmoordaanslagen, intimidatie van de bevolking, gedwongen rekrutering en ongedifferentieerde acties door lokale commandanten. Het UNHCR heeft lijsten opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en per district. UNHCR heeft deze lijst met “onveilige” districten opgesteld aan de hand van zeer specifieke criteria waaronder: hevige voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en coalitie- en regeringstroepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen militaire inlijving en dwangarbeid, aanvallen van opstandelingen met bomaanslagen en raketaanvallen, gevechten tussen rivaliserende facties en het systematisch heffen van illegale belastingen met bedreiging voor het leven, veiligheid en vrijheid (vrije vertaling). UNHCR stelt verder dat als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn. Deze lijsten kunnen dan ook beschouwd worden als een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker is afkomstig uit het district Ghorband in de provincie Parwan; dit district komt niet voor op de lijst van locaties waar de veiligheidssituatie zorgwekkend is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 13 november 2007 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. NURDOGAN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. NURDOGAN.

A. VAN ISACKER.